

סליחה, מהאטמה: במלאת שלושים למות רחבעם זאבי, אבשלום אליצור

רביעי 1 למאי, 2019

סליחה, מהאטמה

שלושים למות רחבעם זאבי

(פורסם ב-Y-Net "ידיעות אחרונות" 18.11.01)

על המתים צריך לדבר רק טובות. אבל במקום שיש חילול השם אין חולקים כבוד לרב ובמקום שאידיאולוגיה רצחנית מקבלת הכשר מטעם "מלח הארץ", גם המת בקברו אינו פטור מדין ודיין.

בימי קדם היו מביאים לוחם למנוחות יחד עם סמלי תהילתו: חרבו, סוסו, משרתיו, פילגשו - הכל לפי מנהג הארץ והתקופה. על כן, בבואנו לכבד את גיבור המלחמה האלוף רחבעם זאבי, הבה נקבור אתו, לצד אקדחו רב-העלילות, דיסקיתו המפורסמת וסיפורי הרפתקאותיו, גם - ובעיקר - את מורשתו.

הבה נקבור אתו את המונח הטמא "טרנספר" שכל כך הצליחו להרגילנו אליו עד ששכחנו את אלף הדגלים השחורים המזהירים כל חייל ואזרח צייתן מפני אי-חוקיותו. כי כיום, בעוד מילושביץ מחכה לגזר דינו וקראדז'יץ' מסתתר כעכבר במחבואו, וכשמבצעי טבח הטוטסי נותנים על פשעיהם את הדין בקיגאלי, יודעים אנו כי "פשעים נגד האנושות" אינו עוד מושג ערטילאי אלא סעיף ברור בצווי-הסגרה המתבצעים הלכה למעשה, וכי "טרנספר בהסכמה" כמוהו כ"אפרטהייד בהסכמה" ו"גינטייד בהסכמה". כל אלה - כפי שמוכיחים המאורעות האחרונים - הם הזמנה גלויה למרחץ-דמים. כל פתי שבלע את האוקסימורון המטופש הזה סייע לטהר את שרץ הטיהור האתני ולהצמידו בשנים האחרונות, לאט אבל בבטחה, אל מרכז הקונצנזוס.

הבה נקבור אתו את המשפט "יהודי אחד שווה אלף ערבים". נכון, הוא הכחיש בתוקף שאמר זאת, אבל מצלמות הטלוויזיה הראו לכל העם: אמר, וגם חזר על דבריו בלהט ובזעם. ועל כך נשיב היום, בקול שקט ובכל הכבוד הראוי למת: שום אדם אינו שווה יותר או פחות רק משום שנולד לעם זה או אחר. קריסטיאן מלך דנמארק שם טלאי צהוב על חזהו בזמן הכיבוש הנאצי, ואם יבוא חלילה יום בו ינסו לעקור ולו אדם אחד מביתו רק משום שנולד ערבי, נתבצר אתו ונילחם לצדו. כי משעה שפקעה זכותו של אדם אחד לחרות ולכבוד, כלתה הרעה גם אל העומדים מהצד.

הבה נקבור אתו את סחר-הנשק ואת "הייעוץ למלחמה בטרור" שלשמש שלחה אותו המדינה בשליחויות אפופות-סוד אל עריצים ברחבי העולם שהשתמשו ברובי עוזי וגליל וביועצים ישראליים לטבח במיעוטים ומתנגדי משטר. כך, ברבות השנים, נעשה השם "ישראל" שם נרדף לסרסורי-מוות, במדים או במילואים, שהשיאו אותנו על ארצות ועמים בעולם כולו.

ולבסוף, הבה נקבור עם רחבעם זאבי את ההזנייה החברמנית של הלשון שנתנה לו את שמו של איש קדוש וטהור. מוהנדס קרמצי'אנד גאנדי שחרר את ארצו מעול האימפריה הבריטית ללא שפיכות דמים, רק בכוח ההתנגדות הפאסיבית. גאנדי יצא לנקות במו ידיו בתי-שימוש במקום בני כת המנודים. גאנדי עמד לימין האישה ההודית במאבקה לשוויון זכויות. גאנדי סירב להכניס פירור לפיו בזמן הטבח שעשו זה בזה בני ארצו, ועד סף המוות הגיע כשבאו שוראוורדי, מושל בנגאל, עם יריבו מנהיג ההינדים, להשליך לרגליו את רוביהם בעוד הינדים ומוסלמים נופלים בבכי זה אל זרועות זה ברחובות קלקטה. גאנדי לחש "היי ראם" (הו אלוהים) כשנתז הדם מגלימתו, בעודו קד קידה אל רוצחו ונופל על הארץ. על גאנדי אמר איינשטיין כי הדורות הבאים יתקשו להאמין שאדם כזה, בשר ודם, התהלך על האדמה הזאת. השם גאנדי נישא ברטט בפי כל אדם בעולם המאמין באי-אלימות, אבל בישראל, לכו לשאול ילד מי היה גאנדי והוא יידע להזכיר רק את הטרנספר. כל ישראלי שכינה בשם זה את רחבעם זאבי, בניסיון נואל לעטות הילת פלמ"ח סחבקית, אשם בזיהום הזה של שפת אמו ועמו. סליחה, מהאטמה (רוח גדולה). גאנדי היה ויהיה רק אחד.

נוח על משכבך, רחבעם זאבי, בשלום.